

மாசி - பங்குனி 2004

உழவு - 01

விதை - 01

செல்வோருடனும்...

இது உங்களுக்கான வயல். “கவிதைக்கான ஒரு காக்கித் விதைப்பு” என்னும் மகுடத்தோடு இளையோருக்கான இருதிகள் இதழாக “நடுகை” துள்ளிவிடுகின்றது. கவிதைகள், கவிதைசார் விமர்சனங்கள், விவாதங்கள், நேர்காணல்கள், மொழிபெயர்ப்புக்கள், தகவல்கள் எனப் பலதரப்பட்ட விடயங்களை எல்லோருமாய் பகிர்ந்து, ரசிக்கின்ற இடமாக நடுகை விளங்கும்.

கவிதைக்கான இதழ் என்ற வகையில் ஈழத்தில் “கவிதை” “யாத்ரா” போன்ற சஞ்சிகைகள் வெளிவந்து ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை வளர்ச்சிக்கு பெரும் உந்துதலை ஏற்படுத்தி நின்றன. அவற்றின் பாதையை ஒத்ததான பயணத்தை நடுகையும் செய்ய முனைகின்றது. “பலமான பொருளாதாரப் பின்னணி” என்னும் சஞ்சிகை வெளிமீடு ஒன்றிற்கான பிரதானமான அடித்தளமின்றி கவிதை மீதான நேசிப்பை மாத்திரமே நம்பிக்கையாகக் கொண்டு நடுகை வருகின்றது.

எனவே எமது உயிர்ப்பிற்கான உந்துதலை வாசகர்களிடமும், எழுத்தாளர்களிடமும் எதிர்பார்க்கின்றோம். அவை படைப்புக்களாகவோ, ஆலோசனைகளாகவோ, சந்தாவாகவோ, இன்னும் விற்பனை ரீதியிலான உதவியாகவோ அமையலாம். களைகள் பிடுங்கப்பட்டால்தான் பயிர் செழிக்கும். எனவே, நடுகையில் உள்ள குறைகளை நீங்கள் சுட்டிக்காட்டும் போதுதான், நாம் அவற்றை நிவர்த்திசெய்து இனி வரும் இதழ்களை செழிப்பாகச் செய்யமுடியும்.

இந்த இதழ் வெளிவருவதற்கு இதழியல் தொடர்பான ஆலோசனைகளையும், உதவிகளையும் வழங்கிய அ.யேசுராசா, தி.கோபிநாத், தி.செல்வமனோகரன், தானா விஷ்ணு ஆகியோரை மறவோம். சென்ற மாதத்தில் நடுகை இதழ் வெளிவருவதாக இருந்தது. எனினும் எம்மையும் மீறிய காரணிகளால் இரு மாதம் தாமதமாக இப்போதுதான் முனைவிடுகிறது. இதற்காக மன்னிப்பை உங்களிடம் வேண்டுகிறோம். இனிவரும் இதழ்களை உரிய காலத்தில் கொண்டுவர முயற்சிக்கிறோம்.

- ஆசிரியர்கள்.

உத்தமன்

மறைவில் ஒளித்திருந்த திருடர்கள்
கொடிய ஆயுதங்களைக் காட்டி,
மெதுவாய் அறைக்கு
வந்துகொண்டிருந்த உத்தமனிடம்
சொத்தைக் கேட்டார்கள்.

அவரது இதயம் போல
தூய்மையான அறையில்
ஒன்றுமேயில்லை
கொடுப்பதற்கு.

வேண்டுதலை
தற்காய்
பந்த துணியை
சிடம் நீட்டினான் உத்தமன்.

பந்தக் கந்தல் துணியை
வைத்துக்கொண்டு
பெறுமதிமிக்க சொத்துக்களை தா”
திருடர்கள் மிரட்டினார்கள்.

உத்தமன் அம்மணமாக ஏறினான்
அருகிலுள்ள கற்பாறையில்.

‘இந்தச் சந்திரனை
கொடுக்க முடியும் என்றால்
இவர்கள் திருப்பியடையக் கூடும்.’
என்றெண்ணிய உத்தமன்
சந்திரனை நிலத்திற்கு
கொண்டு வருவதற்காய்
தன் ஆன்மீக சக்தியால்
நிலவை நோக்கி கையைநீட்டினான்.

அப்போதுதான் அவன் கண்டான்
யாரோ ஒருவன்
அந்த இடத்தில்
கண்ணாடி ஒன்றை வைத்துவிட்டு
சந்திரனைத் திருடிவிட்டான் என்று.

சிங்களத்தில் :- லால் ஹாகெட
தமிழில் :- விமல் சாமிநாதன்

பெரும் : தானா விடுதலை

தமிழியல் கருணை மது

அமெரிக்க ஆண்டவரே!
உமது அடிமைகளை ரட்சித்தருளும்
பயங்கரவாதத்தைப் பூண்டோடு
ஒழிப்பதற்காய் எங்கள்
சிரசுகளை அறுத்தெறியும்!
உலகில் நீதியை நிலைநாட்ட
எம்தேசத்துக் குழந்தைகள்,
பெண்கள், வயோதிபர்கள் எல்லோர்மீதும்
உங்கள் துப்பாக்கி ரவைகளை
கருணை கூர்ந்து உமிழச் செய்யும்
பிதாவே!
பேரழிவாயுதங்களை அழிப்பதற்காய்
அதைவிடவும் பயங்கர ஆயுதங்கொண்டு
எங்கள் மீது போர் தொடும்!
பண்பாடு, கலாச்சாரத்தை
காப்பாற்றும் நோக்கிற்காக
எங்களின் நூதனசாலைகளையும்,

தொன்மையான சின்னங்களையும்
இடித்தழித்துக் குறையாடுக!
ஜனநாயகத்தை எங்கும்
மலரச் செய்வதற்காய்
பிரபஞ்சத்தின் சக்கரவர்த்தியாக
நீர் முடிசூடுக!
கடைசியாய் -
உலக மக்கள் யாவரையும்
உமதடிமைகளாக்கி
அவர்களை விலங்கிட்டுப்பினை
மனிதச் சங்கிலியாய் வேலியிட்டு
உமது தேசத்து
சுதந்திரச் சிலையைப்
பாதுகாத்தருளும் ஆண்டவரே!
ஆமென்!

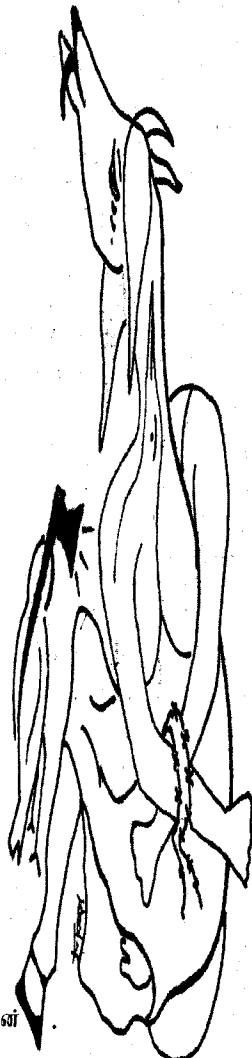
- தபின்.
13.01.2004

வெறுமீ கை

மருதம் கேதீஸ்

கோபமும், அழுகையுமாய் அற்றும் - உன்
வேதனையின் இக்கணங்களில்
அருகிருந்து சற்றே ஆறுதல் கூற
இயலாமையை எண்ணி
சிணம் கொண்டு பித்தெறிகிறேன்
தனித்த என் மொழியை...!
அருகின் தகிப்பும், - உன்
கெஞ்சல் விழிகளும்
நீ வீசும் மொழி தெரியா
வார்த்தைகளும்
என் மனவெளியைக் காத்துகையில்
வலுவழிமக்கிறது மனிதம்,
நொந்து, உடைந்து வெட்கிப்போகிறேன்
மெனனத்தால்...
உன் முதுகில் பாய்ந்த
மனித இயந்திரங்களை சாகும் வரை
சபியாது விட்டாயே...!
எப்படி முடிந்தது...? என்னால்
முடியவில்லையே இது போன்றதொரு
மன்னிப்புலகை நெருங்க...
அந்தமற்ற இனிவரும்
உணர்வுகளை விழித்தும், மறைத்தும்
ஆவதென்ன...?
வலித்துப் போன உன்
நினைவுகள்
மறுபடியும், மறுபடியும்
என்னுள் உயிர்க்கும்.
மூடும் விழிகளுக்குள் காட்சிப்
படிமங்களாய்
களை தரும். அப்போது
உன் வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொள்வேன்.
கெஞ்சும் விழிகளுக்கு ஆதரவு
சொல்வேன்... அதுவரை
காயம் பட்ட நினைவுகளுடன்
இறுகியிருக்கும் என் வாழ்க்கை...!

(நன்றி; உதயன்
04.01.2004)

நடுகை

மார்ச் - பங்குனி 2004
உழவு - 01
விதை - 01

305, பலால் வீதி, திருநெல்வேலி,
மாமுப்பாணம்.

ஆசிரியர்கள் : த. பிரபாகரன்
கு. லக்ஷ்மணன்
ஒவியங்கள் : கோபி
தபின்

நடுகை

உங்களுடைய படைப்புகளையும், விமர்
சனங்களையும் நடுகை ஆவலோடு எதிர்பார்க்
கின்றது. நடுகையின் வளர்ச்சிக்கு அவை பெரும்
பங்களிப்பினை செய்யுமென நம்புகிறோம்.

சந்தா விபரம்

தனி இதழ் : ரூபா 10.00
அரையாண்டு : ரூபா 30.00
ஆண்டுச் சந்தா : ரூபா 60.00
(தபாற் செலவு நீங்கலாக)

அச்சுப் பதிப்பு :-

சைலன்ட் பிரசுர அச்சுத் தீர் சாலை,
450, கே.கே.எஸ். வீதி, மாமூப்பாணம்

ஒரு பயணியின் நிகழ்காலக் குறிப்புகள் -

கருணாகரனின் கவிதைத் தொகுப்பு பற்றிய ஒரு நோக்கு

- ந.சத்தியபாலன்

மொழியுடைய கலைவடிவங்களுள் நுண்மையானதும் ஆழமானதுமான வடிவம் கவிதை. ஒரு படைப்பாளனின் அறிவும் உணர்வும் அவனது மொழியாற்றலினூடாகக் கவிதையாக வெளிப்படுத்தப்படுகையில் சாதாரணமான சொற்கள் தனது வடிவத்தையும் நேர்ப்பொருளையும் தாண்டி அர்த்தம் கொள்கின்றன. அந்த அர்த்தத்தின் புரிதல் அல்லது கவிதையைப் படைத்தவனது தளம் நோக்கிய நகர்வும் அடைவும் ஒரு வாசகனுக்கு எப்போது சித்திக்கிறதோ - அந்தக் கணத்தில் கவிதை தான் ஏற்ற பணியை ஆற்றி முடிக்கிறதெனலாம்.

நமது தேசத்தின் மிக முக்கியமானதொரு கவிஞராய் விளங்குகின்ற கருணாகரன் தனது கிரண்டாவது தொகுப்பாகிய 'ஒரு பயணியின் நிகழ்காலக் குறிப்புகள்' தந்திருக்கின்ற கவிதைகள் அவரது பார்வை, அவரது உணர்வாழம் இவற்றின் சாட்சிகளாய் நின்று அவரை அடையாளம் காட்டுகின்றன. மென்னுணர்வும் மனித நேயமும் தார்மீகக் கோபமும் கொண்ட ஒருவனது உள்ளிருந்து வரும் குரலாய் ஒலிக்கும் அவரது கவிதைகள் முறையீடுகளாய் பிரகடனங்களாய் ஆதங்கங்களாய் வெளிப்படுகின்றன.

"இந்த வீடு உன்னுடையதென்று சொல்லுவதற்கில்லை.

ஆனாலும் நீ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய்

இது உன்னுடையதென்று"

யாருடைய வீடு என்னும் இந்த முதற்கவிதையின் வரிகள் இந்த மண்ணில் வாழ்கின்ற எம்மைத் தீண்டி எழுப்பி யோசிக்கச் சொல்லுகின்றன - எதனையும் நாம் எமது என்று சொல்லிக் கொள்ள முடியாத சூழலில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம் - எமக் கானவற்றை எவ்வெவரோ தமதென பறைசாற்றும் - அல்லது புறிக்க முனையும் ஒரு சூழலில் வாழுமாறு நாம் நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டிருக்கிறோம் - என்பதைச் சொல்ல உதவும் குறியீடாக நிற்கிறது வீடு.

யுத்தத்தின் விளைவான துயரங்கள் - இந்த மண்ணின் விடிவுக்காக இன்னுயிர்தந்தோரின் உணர்வுகள் இவற்றைப் பேசும் கருணாகரனின் மொழியின் ஈரலிப்பும் அதிர் தெரியும் நேசத்தின் ஆழமும் அவரது தனி முத்திரைகளாய் தெரிகின்றன.

"கடலில்/குளில்/படகில் தொடரும் பயணம்

பகைவரை விழுத்திய பின்/மலர்வுடன் மடிதிரும்பும்

என்றனர் அவர்கள்....."

...இரவுணவை அவர்கள் முழுமையாகச் சாப்பிட்டிருக்கவில்லை

எல்லா முகங்களிலும் பூக்கள் இருந்தன

எல்லா விழுகளிலும் நெருப்பு பெரிந்தது...

அணியணியாச்சேர்ந்து நின்ற பின்/சென்றனர்/சென்றபின்

ஒரு வெற்றிடம்/புதுட்டத்தோடும் யாசிப்போடும் அங்கு விரிந்தது.

- கவிதையில்

உயிரை ஊட்டி வளர்த்தெடுத்துக் கருணாகரன் வரைந்துள்ள மொழி ஓவியமாய்க் கண்முன் காட்சியை விரித்துப் போடுகிறபோது நாமும் அங்கே போகிறோம். துயர் மிகுந்த நமது வாழ்வின் அனுபவ வலியையும், அதைமீறிய ஒரு சுகத்தையும்

"...நாளும் கிரவுகள்/தீயில் முண்டவாறும்/

தேனில் இழைந்த படியும்/

இப்படியே இப்படியே தான்"

- எனச் சொல்லிவிட்டு

"ஒரு பறவையை வருடவும்

ஒரு மலர்ச்செண்டை முத்தமிடவும்

இன்னுமென்ன செய்ய வேண்டும் இப்படி இப்படியே"

என்று, அமைதியையும் நிம்மதியையும் வேண்டும் எமது மக்களின் குரலாகவும் ஒலிக்கிறது அவரது கவிதை.

"சொல்லப்படாத சொற்களுள்

பிறிடத் துடிக்கின்றன

கண்ணீரும் துயரமும்

யாரும் ஆற்றமுடியாக் கோபமும்....."

..... உண்மைகள்/வாணங்கன்றவை/முத்திரைகளன்றவை வாணங்களோடும்/முத்திரைகளோடும்/இறைத்து விடப்படும் கதைகளில்

பொய் புழுக்கிறது/சொற்கள் நாறுகின்றன.

விதைக்குள் இருக்கும்

முள்மரத்தின் முர்க்கத்துடனிருக்கிறது

இந்த மௌனம்..."

- நிதர்சனமான வேதனைகளுக்கும் துயரங்களுக்கும்மீடையே கூடப் பொய் இறைத்துப் போலிமுகம் காட்டும் நடிப்புச் சதேசிகளுக்கு கெதிரான வலிய பிரகடனமாய்த் தெரிகிறது 'உண்மை முகம்'

யுத்தகாலத்தின் அவலம் - நீலம்பாரித்த வெண்மையில் அதற்கேயுரிய துயரம் - இருள் - வலி - பேசமுடியாத - சொல்லில் உடங்காத சோகம் இவற்றோடு வருகிறது.

"கிழிபுண்ட கிரவுகள்/தெருவில் எறியப்பட்டிருக்கிறது:

.....ஒரு குழந்தையின் கதறல்

எல்லா இசைக் கருவிகளையும் சிதைத்த பின்

இசையின் நினைவலைகளில்

ஊடுருவிச் செல்கிறது எரிகல்லாக!"

- குழந்தையின் மழலை குழலையும் யாழையும் விட மேலானதெனப் புளகித்த மொழிக்கூரிய இனத்தின் குழந்தை இந்த மண்ணில் நெஞ்சை அலுக்கும் கதறலோடு உயிர்புகிறது. அதன் துயரம் எல்லா இசைக்கருவிகளையும் சிதைக்கிறது.

தாயகத்தின் மீதான நேசத்தை - சிதையுண்டுபோன அதன் கோலங்கண்டு விளைந்த துயரத்தை சாம்பலின் முகம் அல்லது நிகழ்காலத்தின் கதை - சொல்கிறது.

இராணுவ ஆக்கிரமிப்பினால் - காலங்காலமாக - பரம்பரை பரம்பரையாக பேணி வளர்த்துவந்த - பிரியத்துக்குரிய ஊர் சிதைக்கப்பட்டு முகமிறந்து போய்க்கிடப்பது காணும் கவிஞரின் இதயம்

"கடவுளே/மரணவெளியாய் விரிந்திருக்கும்/இந்த முற்றத்தில்/சூரியனுறங்கப் பனைகளில்லை நிலவருக்கத் தென்னந்தோப்புகளும்லை"

என அழுகிறது.

"இதயமில்லாத ஒரு காலத்தின் முட்களில்

வசமாகச் சிக்கியிருக்கிறது

நம்வாழ்க்கை; என்றபோதும்

நிலம் மீண்டிருக்கிறது

ஒரு குளிக்காற்றுப்போல"

- என ஆசுவாசம் கொள்கிறது.

"வெறுங்கையோடு தானிருக்கிறோம்

நெஞ்சு நிரம்பக் கனவுகளோடு

ஒரு பயணியின்
நிகழ்காலக் குறிப்புகள்

கருணாகரன்

நமது குழந்தைகளிருக்கிறார்கள்
இளைய சகோதரர்களிருக்கிறார்கள்
ஈரம் வற்றாத நிலம் வரவேற்கிறது”

- என நம்பிக்கையும் வெளியிடுகிறது.

எல்லாக் கவிதைகளிலும் கருணாகரனிடத்தில் காணக்கிடைக்கிற தனித்துவம் அவரது சொந்தேர்வும் வெளிப்படுத்தும் தொனியும் என்று கூறலாம். மடியில் கட்டியெடுத்து வந்த மல்லிகைப் பூவை ஒன்றொன்றாய்த்தேர்ந்து சரம்கோர்க்கிற விதத்திலான பொறுமையும் இலாவகமும் கலையுணர்வும் கருணாகரனின் கவிதை அழகுக்குத் துணைநிற்கின்றன.

இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பில் அடங்கும் அனைத்துக் கவிதைகளிலும் மிகப் பிரதானமான இடத்தை வகிக்கின்ற ஒன்றாக 'வழியோடிருத்தல்' விளங்குகிறது. யுத்தம் - ஆக்கிரமிப்பு - உரிமை மறுப்புகள் இவற்றால் சிதைவுறும் ஒரு இனத்தின் கையறு நிலை - உலகின் ஒரு தரப்பினரிடத்தில் தோற்றுவிக்கிற அப்பிராயங்களும்தான் அவர்களது கண்ணோட்டங்களும், அனுமுறைகளும் எவ்வாறிருக்கின்றன என்று - யுத்தத்தின் பின்னான - அல்லது யுத்த ஓய்வுக்கிடையிலான வாழ்க்கையில், இன்னலப்படும் மக்களுக்கு உதவவரும் காரணியவான்களின் செயற்பாடுகளைக் கேள்விகளுக்குள்ளாக்கி மக்களை விழிக்க வைப்பதாக இந்தக் கவிதை அமைகிறது.

“புழுதியை நம்முகத்தில் அறைந்தபடி/ஒடுகின்றன
வெள்ளை சீவப்பு நீல நிற வண்டிகள்
எல்லாவற்றின் மீதிருந்தும்/கேலியுடன் நம்மைப் பார்க்கின்றன
பளீர்டும் அவற்றின் முகக்குறிகள்
எங்கள் முகங்கள் மேல்

முத்திரையிட முயலும் குறிகள்
அநாதைகளை ரட்சிப்பதாய்/துயரங்களைக் கழுவவதாய்
வாழ்வோடு அருகிருப்பதாய்/அவற்றின் சுலோகங்கள்
பிரகடனம் செய்கின்றன/நன்றாகக் கவனித்தேன்
அவற்றின் ஜன்னல்கள் இறுக மூடப்பட்டிருக்கின்றன
வெளியேயிருந்து நமது குரல் கேட்காமலா
கிளம்பி அலையும் தூசி நுழையாமலா...?

- யுத்தம் வரவழைத்த விருந்தாளிகள்
பாய் இழைப்பதனையும் மறக்கடித்துவிட்டார்கள்...
பிளாஸ்டிக் வாளிகள்/பிளாஸ்டிக் பாய்கள்
பிளாஸ்டிக் கூரை இன்னும் கொஞ்சம்
பிளாஸ்டிக் பொருட்கள்/மேலும்/பசி அலைச்சல்

துயரம் கோபம்

..... எங்களிடம் இருந்து வாழ்க்கையும் புறக்கப்பட்டது,
பதிலாக அகதிக் கூடாரங்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன”

கேட்போரில்லாத அரசயந்திரம் ஈரமற்ற முறையில் மக்களை நீர்க்கதியாக்கிவிட, உதவ வந்தவர்கள் வெறும் அகதிகளாகவே மக்களை வைத்துக்கொண்டு பிச்சையிட அதை ஏந்திவாழும் தூர்ப்பாக்கியம் கொண்ட தமிழ்மக்கள் -

“ஒரு பக்கம் எதிரிகள்/ஒருபக்கம் பங்கு கேட்போர்/
ஒரு பக்கம் சூழ்ச்சிக்காரர்கள்/ ஒரு பக்கம் குறை சொல்லிகள்
ஒரு பக்கம் பழியாளர்கள்/ ஒரு பக்கம் உதவுவோர்
ஒரு பக்கம் ஓரங்கட்டுவோர்.....”

- எனச் சூழ்ந்திருக்க

“சூழ்ச்சிகளின் பொறியில்
ஒரு நெடும்பயணம்

மரண நினைவுகளோடும்

வாழ்வின் கனவுகளோடும்”

- வாழுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ள

நிகழ்காலத்தை வழியோடிருத்தலில் கருணாகரன் அடையாளம் காட்டுகிறார்.

யுத்தம் சிதைத்த வாழ்வில் அமைதியும் சமாதானமும் நேருமெனக் காத்திருந்த மக்கள் தொடர்ந்தும் ஏமாளிகளாய் - புறக்கணிக்கப்படுவோராய் துயரங்களுக்கு மத்தியிலேயே வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்ற நிகழ்காலம் பற்றி விழித்திருத்தலை - வழியோடிருத்தலில் தெளிவாக்குகிறார் கவிஞர்.

“உயிர்ப்புள்ளதொரு வாழ்வைப்பற்றி,

அறிவின் கனி நிரம்பிய வாழ்வைப் பற்றி,

ஒளிச் சுவையுமித் ததும்பும் சமாதானத்தைப் பற்றி”

- நாங்கள் பேச விரும்புகிறோம் என்ற

மக்களின் கோரிக்கையைக் கருணாகரன் வழியோடிருத்தலில் முன்வைக்கின்றார்.

மொத்தத்தில் கருணாகரனின் ஒரு பயணியின் நிகழ்காலக் குறிப்புகள் கடந்த காலத்துக்கும் இந்தக் காலத்துக்கும் கிடையையான வேறுபாடு என்னும் கிடையெளித் தளத்தின் நிஜ ரூபத்தை வெளிக்கொணர உதவுவனவாக அமைகின்றன.

ஒரு பொறுப்புணர்வுள்ள கலைஞனின் உணர்வலைகளின் ஆர்ப்பரிப்பாய், எச்சரிக்கைத் தொனியாய், ஆதங்கமாய், தொலை நோக்கின் தரிசனமாய் விளங்குகிறது இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு.

புதுக்கவிதைகளின் நெறிசல் பற்றி...

- சுந்தரராமசாமி

நெறிசல் பயங்கரமாக இருக்கிறது. ஆனால் கவலை கொள்ள ஒன்றுமில்லை. இந்தப் புற்றிசல்களைக் காலம் சுலபமாகப் பெருக்கித் தள்ளிக்கொண்டிருக்கின்றது. பிரபல வார இதழ்கள் இந்தவாரம் வெளியிடும் கவிதைகள் மறுவார இதழ்கள் வெளியிடுவதற்கு முன் மரித்து விடுகின்றன. சிறுகதையை குட்டிக்கதையாகவும் நாவலைத் தொடர்கதையாகவும் கட்டுரையை கிக் கிக் ஆகவும் சீரழித்த பிரபல பத்திரிகைகள் புதுக்கவிதையை துணுக்குகளாகச் சீரழித்திருக்கின்றன.

துணுக்கு கவிதை அல்ல. அரசியல் சுலோகங்கள், கருத்துப் பிண்டங்கள் கவிதைகள் அல்ல. கவிதை ஆழமான அனுபவ அலைகளை எழுப்பக்கூடியது. சொற்சிக்கனம் கொண்டது. தொனி கொண்டது. நுட்பமும் கூர்மையும் கூட்டி மொழிக்கு புதிய பரிமாணங்களை அளிக்கக்கூடியது.

தமிழில் புதுக்கவிதையைத் தோற்றுவித்தவர் பிச்சமுர்த்தி, கு.பா.ராஜகோபாலன், புதுமைப்பித்தன், வல்லிக்கண்ணன் ஆகியோர். புதுக்கவிதையின் இரண்டாவது அலையை உருவாக்க முயன்றவர் க.நா.சுப்ரமணியம். சி.சு.செல்லப்பாவின் 'எழுத்துப் பத்திரிகையில் புதுக்கவிதை வளர்ந்தது. நகுலன், பசுவய்யா, தி.சோ.வேணுகோபாலன், தருமு சிவராம், சி.மணி, எஸ்.வைத்தீஸ்வரன், ஹரி சீனிவாசன், போன்ற பல கவிஞர்கள் அப்பத்திரிகையில் தோன்றினார்கள். பின் வெவ்வேறு சிறு பத்திரிகைகள் மூலம் நூனக்கூத்தன், நா. ஜெயராமன், ஆத்மாநாம், ஆனந்த், தேவதாசன், தேவதேவன், கலாபரியா, நா.சுகுமார், வண்ணநிலவன், வண்ணதாசன், விக்கிரமாதித்தன் போன்ற கவிஞர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். இவர்களது படைப்புக்களை வாசகர்கள் படித்து இக்காலக் கவிதைகளுக்குரிய அனுபவங்களைப் பெறமுடியும். இவ்வனுபவம் எது கவிதை, எது துணுக்கு, எது சுலோகம், எது கருத்துப் பிண்டம் என்பதைத் தீர்மானிக்க உதவும்.

நன்றி:

சுமம் 89

விட்டுப்போன ஒருவன் பற்றிய

வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவனின் குறிப்பு

- சித்தாந்தன்.

இந்த வாழ்வும் காலமும் நிறையவே எமக்கு நினைவுபட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவை என்பதே கித்தொகுதியின் பிரகடனம். கிதைவிட வேற்றுப் பார்வை ஒன்றை

கவிதைகளின் இயங்குதளமும் நாம் வாழும் காலந்தான். தீர்க்கதர்சனங்கள் பற்றிய எந்தவித புனைவுகளும் அற்று அவனுடைய கவிதைகள் இயங்குகின்றன. புனைவு களை நம்பி கவிதையால் வாழமுடியாது. புனைவுகளால் பின்னப்பட்ட கவிதை வெறும் ஐடந் தான். அழகு படுத்தப்பட்ட சொற்களால் அலைக்கழிக்கப்படுவதற்கு கவிமனம் சம்மதிக்காது.

கித்தொகுதியிலுள்ள எந்தக் கவிதையும் ஜேம்ஸின் சுய உணர்ச்சிகளுக்குள் அடங்கிப்போகாமல், அவன் வாழும் சமூகம் சார்ந்தும் சூழல் சார்ந்தும் பேசுகின்றன. அவை படிப்பவர்களின் உணர் முனைகளில் தொற்றி வாசகனைச் சிந்தனைக்கு இட்டுச் செல்லும் என்று நம்பிக்கை கொள்ளலாம்.

ஜேம்ஸிடம் இயல்பாகவே வாசிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. சமகாலப் பிரச்சனைகள் பற்றியும் வாழ்வு பற்றியும் சரியான புரிந்துணர்வைப் பெற்றுக்கொள்ள இந்த வாசிப்புப் பழக்கமும் துணையாக இருந்திருக்கும் என நம்புகிறேன்.

சிதைக்கப்பட்ட வாழ்க்கையில் ஜேம்ஸ்தனது கவிதைகளை ஒழுங்குமுறைப்படி எழுதிப்போகவில்லை என்பதை உணர முடிகிறது. அனேக கவிதைகள் முதற் பிரதிக்களாகவே இருந்தன. இயன்றவரையில் முழுமை கெடாத வகையில் அச்சாக்கி யிருக்கிறோம்.

இந்தக் கவிதைகள் விமர்சனங்களின் அப்பிராயங்களுக்காகத் தொகுப்பாக்கப்பட வில்லை. மாறாக குழறலும் கொந்தளிப்பும் மிக்க ஒரு மனித மனத்தின் உணர்வினை இந்தத் தொகுப்பின் மூலம் நண்பர்களாகிய நாம் பதிவு செய்திருக்கிறோம். கவிதைகள் பற்றிய ஆழ்ந்த பார்வை உடையவர்களின் கண்களிலிருந்து இது தவிர்த்து விடப்படலாம். இது பற்றி நாம் அக்கறை கொள்ளப் போவதில்லை.

ஜேம்ஸின் கவிதைகளைத் தொகுத்து நூலாக்குவதன் மூலம் அவன் மீது நாம் கொண்டிருக்கின்ற நட்பின் உன்னதத்தை ஓரளவேனும் நிறைவாக்கி இருக்கிறோம் என்பதில் திருப்தியுறுகிறோம்.

இந்தத் தொகுதி, ஜேம்ஸ் நெஜ்வன் என்கின்ற முனைப்பு மிக்க ஒரு படைப்பாளியை உங்களுடன் அறிமுகம் செய்து வைக்கிறது; அவனுடைய மன உணர்வுகளை பதிவாக்கி இருக்கிறது.

எம்மோடு எப்போதும் எமக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவர் இத் தொகுதியின் மூலமாக உங்களுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார் என நம்புகிறோம்.

யு.ஜேம்ஸ் நெஜ்வன்...

ஜேம்ஸ் நெஜ்வன் என்ற இளங் கவிஞனது கவிதைகள் அவனது மரணத்தின் பின் நிறங்களாலாகிய ஒரு நீழ லின் குரல் எனும் பெயரில் தூலுருப்பெற்று மீளுகை 2 வெளியீடாக வந்துள்ளது. நெஜ்வனது வாழ்தல் பற்றிய அறிமுகம் இன்றி அவரது கவிதைகள் பற்றி கருத்துச் சொல்வதில் எமக்கு ஒரு மனநெருடல் இருக்கவே செய்கின்றது. எனவே நெஜ்வ னோடு கூடப் பழகி, இப்போது அவனுடைய கவிதைகளை தொகுப்பாக்குவதில் முன்னின்றழைத்த சித்தாந்தன் இந்தரவின் முன்னுரையாக எழுதிய பகுதியை இந்தரல் பற்றிய அறிமுகமாக கொள்வது பொருத்தமாயிருக்கும் என்பதால் அதனை இங்கு மறுபிரசுரம் செய்கிறோம். (ஆ-ர்)

கண்ணீரும் குருதியுமாக கழிந்து போகும் நாட்களில் வாழ்ந்தும் மடிந்தும்

கின்னமும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற ஒரு நண்பனைப் பற்றி எழுத நேர்ந்திருக்கின்றது. அகீதமான நட்போடு எப்போதும் கிளர்ந்து கொண்டே இருக்கும் வேதனையோடு அவனைப் பற்றிய குறிப்பை எழுதுகின்ற பொழுது அவன் ஒரு படைப்பாளி என்பது சூப்பகங்களில் அறுந்து தொங்குவதை உணருகிறேன். இந்த உணர்தலைத் தவிர்த்துவிட்டு அவனைப் பற்றி ஒருபோதுமே எழுதி விட முடியாது.

மரணத்தின் கைகளில் இருந்து எவருமே தப்பிச் செல்ல முடியாதுதான். ஆனால் நண்பன் ஜேம்ஸ் நெஜ்வனை மரணம் விரைவாகக் கொண்டு சென்றதைத்தான் ஒப்பமுடியாதுள்ளது. மரணம், இருபத்துமூன்று வயதே நிரம்பாத அவனை மட்டுமல்ல ஒரு கிளைஞனின் கணவுகளை, இலட்சியத்தை என எல்லாவற்றையுமல்லவா கொண்டுசென்றுள்ளது.

ஜேம்ஸ், 94/95 வருட காலப் பகுதியில் கவிதை எழுதத் தொடங்கியவன். இந்த யுத்தமும் கிடப்பெயர்வுகளும்அவன் தனது மனதை ஒழுங்குபடுத்த முடியாமற் போனதற்கும் தொடர்ந்தும் எழுதமுடியாமற் போனதற்கும் காரணம் எனலாம்.

இவருடைய ஆரம்பகாலக் கவிதை ஒன்று, றுக்ஷன் என்ற புனைபெயரில், யாழ்ப்பாணத்தில் யேசுராசா அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த “கவிதை” இதழில் வெளிவந்திருந்தது.

யாழ்ப்பாணம் கோண்டாவிலைச் சேர்ந்த ஜேம்ஸ் கொக்குவில் கிந்துக் கல்லூரியில் கணிதப்பிரிவில் கல்வியின் நார்.

பாடசாலைக் காலத்திலேயே கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரைகளென எழுதி பலரது பாராட்டுக்களையும், பரிசில்களையும் பெற்றதுடன் மாணவர்களாலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டவர். எப்போதுமே துடிப்புடனும் வேகத்துடனும் செயற்பட்டவர். இவையே ஜேம்ஸ்ஸிடத்தில் நம்பிக்கையையும் நட்பையும் ஏற்படுத்த எமக்குக் காரணமானவை எனலாம்.

ஜேம்ஸினது கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலாக வெளிவருகிறது. ஒரு படைப்பாளி வாழும் காலத்தில், அவனால் இவ்வாறெல்லாம் எழுத முடிந்தவையே

கிதன்மீது செலுத்தத் தேவையில்லை.

ஜேம்ஸின் கவிதைகள் “மனிதம்” என்கின்ற உன்னத நிலையை தற்காலத் தோடு இணைத்து கேள்விகளுக்கு உட்படுத்துகின்றன. சாத்தப்பட்ட இரவுகள் மீதும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான வீரில் களாகவும் இவை பதிவாக்கி இருக்கின்றன.

கவிதைக்கு எதிர்காலத்தை துல்லியப் படுத்தும் சாத்தியக்கூறுகள் அதிகமெனினும் கவிதையின் இயங்குதளம் என்னவோ நிகழ்காலம் மட்டும்தான். நிகழ்காலத்தில் இருந்துகொண்டுதான் கவிதை தன்னை விசாலமாக்கி இயங்குகிறது. ஜேம்ஸின்

“லேவீனோவின் கவிதை நெடுகல் அப்படி வந்தது”

90க்குப் பின்னர் ஈழத்தில் - குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் தோற்றம் பெற்ற இளந்தலைமுறைப் படைப்பாளிகளில் இ.கோகுலராகவன் குறிப்பிடக்கூடியவர். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம் எனப்பட தளங்களில் செயற்பட்டுவருகின்றார். புலோப்பனை மேற்கு, பளையைச் சேர்ந்த இவர் தற்போது பாடசாலை ஆசிரியர். சரீநகர், தாயகம், உதயன், அம்பலம், கலைமுகம், வெளிச்சம், நமது ஈழநாடு, ஆத்மா, ஞானம் ஆகிய இதழ்களில் வெளிவந்த இவரது கவிதைகள் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தவை. இவருடன் நடுகை இதழ் சார்பாக நிகழ்த்திய நேர்காணல் கீழ்க்கு பிரசுரமாகின்றது.

நடுகை - உங்களுடைய கவிதைக்கான உத்தர எப்படி ஏற்படுகின்றது?

இ.கோகுலராகவன் - வெறுமைக்குள் சிக்கி தவிக்கும் பொழுதும், மனம் கோணலாகி கிடக்கிற பொழுதும் கவிதை எழுதத்தோன்றும். இவை கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தால் கவிதை வந்து விடும். வெறுமைக்கும் மனம் கோணலாகிவும்தான் எம் சூழலில் நிறையக் காரணங்கள் உள்ளன அல்லவா?

தத்தை தருகின்றது. எமது சிறகுகள் கின்னும் எம்மிடம் தரப்படவில்லை. ஆகவே வானத்தைப் பற்றிய கவிதைகள் வந்து கொண்டே இருக்கும்.

நடுகை - வாராந்தப் பத்திரிகைகளில் “கவிதை” என்ற தலைப்பில் வெளிவரும் படைப்புகள் பற்றி?

இ.கோகுலராகவன் - இதில் எதைச் சொல்வது. எழுதவேண்டும் என்ற ஆசை, பிரசுரிக்க வேண்டிய வெற்றிடத் தேவை. கிரண்டும் பொருந்திவிடுவதே இவை வெளிவரக் காரணம் ஆகின்றது. எழுதுபவர்களும், பிரசுரிப்பவர்களும் பொறுப்புடன் செயற்பட்டால் நல்ல கவிதைகள் வெளிவர முடியும். இந்த இருவருக்கும் பொறுமை கில்லை. கவனமில்லை.

நடுகை -

உங்களுடைய கவிதைகளில் யாரேனும் கவிஞர்களின் முறைமை பின் பற்றப்படுகிறதா? ஏன்?

இ.கோகுலராகவன் - ஆரம்பத்தில் விக்கிரமராதியின் கவிதை சொல்லும் கியல்பு ரொம்பவும் கவர்ந்திருந்தது. அவரது வரிகளில் இருக்கும் எளிமை, விடய இறுக்கம் அற்புதமானது. இவரது கவிதை சொல்லும் முறை என் கவிதைகளில் இருப்பதாக எனக்கு சொல்ல முடியவில்லை. சில இடங்களில் அவ்வாறு வரக்கூடும்.

பிறகு கிறையன்பு, கலாப்பிரியா, கோலாகல் சீனிவாஸ், கருணாகரன், சோலைக்கிளி ரொம்பவும் சிக்கப் பண்ணினார்கள். ஆனால் அதிகம் எழுதி, கொஞ்சம் பிரபலமான நண்பர் ந.சத்தியபாலன் நடையை என் கவிதைக்குள் கொண்டுவர முயல்கின்றேன் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றேன்.

மற்றும் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் பாணியை எனக்கு பிடித்தமானது கூட. குறிப்பாக பலஸ்தீன கவிதைகள். இதற்குக் காரணம் யாதென்றால், பரந்த வாசிப்பே உரிய தளத்தை பெற்றுத் தரும். இவ்வாறு பரந்துபடும் பொழுது பிறர் நடையார் ஆதிக்கம் எம்மெழுத்தில் ஏற்பட வாப்புகண்டு, ஆனாலும் எனக்குரிய கவிதை நடை ஒன்றைப் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கையுண்டு.

நடுகை - எமது ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் ஓர் கவிதையாளனுக்கு அங்கீகாரம் அளவியமெனக் கருதுகிறீர்களா?

இ.கோகுலராகவன் - போர்சார் சூழலில் எழுதப் பறப்பட்டு நலையில், இந்த போர் தரும் அவலத்தையும் துயரத்தையும் எழுதும்பொழுது அங்கீகாரம் கிடைப்பது இலகுவானதென்றுதான் தோன்றுகின்றது. மேலும் இந்த அங்கீகாரத்துக்காகவா எழுத வந்தோம்? என்ற கேள்வி எழாமலில்லை. அங்கீகாரம் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் எழுத வேண்டியதை எழுதித்தான் ஆகவேண்டும்.

நடுகை - இன்றைய சமாதான ஓய்வுச் சூழலில் எமது ஈழத்துக் கவிதைகளுக்கான தளம் எப்படி இருக்கின்றது?

இ.கோகுலராகவன் - நம்பிக்கையுடன் எழுத வேண்டிய நேரம் என்றே நினைக்கின்றேன். போர் கில்லை என்பது அற்புதமானது. ஆனால் போர் தந்த அவலங்கள் கின்னும் மறையவில்லை என்பது வருத்தம்.

“எழுது பவர்களும், பிரசுரிப்பவர்களும் பொறுப்புடன் செயற்பட்டால் நல்ல கவிதைகள் வெளிவர முடியும்.”

நடுகை - உலகக் கவிதைத் தளங்களோடு ஒப்பிடுகையில் எமது கவிதை முனைப்புக் களின் அடைவு மட்டம் பற்றி...

இ.கோகுலராகவன் - நம்பிக்கை நிறைய உண்டு. கவிதையைப் பொறுத்த வரையில் இது சாத்தியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆயிரக்க, பலஸ்தீனக் கவிதைகள் ஏற்படுத்திய பாதியை ஏற்படுத்தத் தக்க விதத்தில் பலர் எழுதினார்கள், எழுதி வருகின்றார்கள். வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், சேரன், கருணாகரன் போன்றவர்களின் முனைப்பு அடையாளத்துக்குரியது. கிளையவர் களில் தானா விஷ்ணு, சித்தாந்தன், கை.சரவணன், அஸ்வகோஸ், எஸ்போஸ் போன்றவர்களின் மொழிநடை முக்கியமானது. என்னைக் கவர்ப வர்கள்.

நடுகை - கவிதைக்கான மொழி எப்படி அமையவேண்டும் என்பது பற்றிய உங்கள் கருத்து?

இ.கோகுலராகவன் - கவிதை மொழி பரவசப்படுத்த வேண்டும். அந்தப்பரவசம் தொடர்ந்து நிலைக்க கவிதை மொழி பிரதானமானது. வெறுமனே வார்த்தை ஜாலம் கில்லாது வெறுமை தாண்டி புலப்படுத்த வேண்டிய யதை புலப்படுத்த வேண்டும். வாசிப்பவனை உரிய தளத்தில் விட்டுவிட வேண்டும். இது கவிமொழியின் பணி.

நடுகை - மொழிபெயர்ப்பு கவிதைகள் எம்மிடம் பெற்றுள்ளன இவற்றுக்கு எப்படியானதென என்னு கிறீர்கள்?

எம்மீடையே நிகழும் கிள விடுதலைப் போராலும், உரிமை மறுப்பு எதிர்ப் போராலும் பிறமொழிக் கவிதைகள் அதே பிரச்சினையை கொண்டவை உட்பட பல பிறமொழிக் கவிதைகள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. கிது கவிதைக்கான பரவல் தன்மையை வளர்த்தது. கவிதை மொழிநடை மாற்றம் பெறவும், கிதுக்கமான செய்தியை கியல்பாகச் சொல்லவும் முடிந்தது. எம் கவிதை உயர்வுக்கு கிதுவும் காரணம் எனலாம். மேலும் சோ.ப., அ.யேசுராசா போன்றவர்கள் 'கிதில் நன்றிக்குரிய வர்கள்.

ருடுகை - 'ஹைக்க' கவிதைகள் பற்றியும், தமிழில் 'ஹைக்க'க்கான முயற்சிகள் பற்றியும்...

ஜப்பானின் "ஹைக் கூ" தரத்தில் தமிழில் வரவில்லை. அவை தத்துவ வடிவம் கொண்டவை, எம் கவிதைகளில் தத்துவ மரபு பின்பற்றப்பட்டது போதாதுள்ளமையால் கிது கவிதை நடை எம்மவரால் சிறப்பாக்கப் படவில்லை.

"அழகான மலர்களை வைப்போம்

கிந்தக் கிண்ணத்தில்.

அரிசீதான் இல்லையே"

என்னும் பொழுது, நேரடியாக கிண்ணம் காட்டப்பட்டபோதும், கிங்கு பச்சீத்தவன் வயிறும் ஒரு குறியிடாக இருக்க முடியும். அது தியான மார்க்கத்தை நோக்கியும் செல்கின்றது. விடுதலையாதல் பற்றியும் எண்ண வைக்கிறது. கித்தகைய தரிசனத்தில் எழுதினால் தமிழில் ஹைக்க வளரலாம்.

ருடுகை - கவிதை என்பதற்கான வரையாக நீங்கள் கருதுவது யாது?

எதுவுமில்லை. எம்மை கவர்வது எல்லாம் கவிதை தான். எம்மை உரிய தளத்தில் சேர்த்து வைத்துவிட்டால் அக்

கவிதை வெற்றி பெற்றுவிடும்.

ருடுகை - ஒரு கருவை சிறுக்கையாக வெளிக்கொண்டு வருவதற்கும், கவிதையாக கொண்டு வருவதற்கும் உள்ள வேறுபட்ட தன்மைகள் பற்றிக் கற்றுடியுமா?

என்னைப் பொறுத்தவரையில் கவிதையில் அடைந்த திற்புதி சிறுக்கையில் அடையவில்லை. எட்டில்லை. எனவே வேறுபாடு இருப்பது நிச்சயம். சிறுக்கை பின்னும் தொழிற்புதிப்பதில் தவறுவிடுவதால் கிவ்வாறு ஆகிவிடுகிறது என நினைக்கின்றேன். ஆனால் கவிதை உடனடி உள்ளக் கிடக்கை என்பதால் கிலகுவாக கையாள முடிகின்றது.

சிறுக்கையில் வாசகனை கிலயிக்க வைக்க நினைத்து, அதிகம் தேவையில்லாத விடயங்களை சொல்லி விடுகிறோமோ தெரியவில்லை. ஆனாலும் சிறுக்கை கின்றும்

கவரக் கூடிய கலை வடிவமாகவே இருக்கின்றது.

ருடுகை - கவிதைத் துறையில் உங்களது பங்களிப்பு பற்றி... சிறுக்கையாளானாக ஆரம்பித்து, கிப்போது கவினாக அடையாளம் காணப்பட முடிகின்றது. உதிரியாக பல பத்திரிகையில் கவிதைகள் பிரசுரமாகிவிட்டன.

கின்றனும் தொகுதியாக்கப்படவில்லை. கவிஞர் கருணாகரன் தொகுதியாக்கும்படி வற்புறுத்தி வருகின்றார். சக்திய பாலும் கூட. தொகுதியாக்கினால்தான் எங்கடை ஆக்கம் பார்ப்பாங்களாம். அச்சகம் போகமுன் மக்கள் வங்கிக்கு போக வேண்டும்.

நோக்கானல் :- த. பிரபாகரன்
கு. லக்ஷ்மணன்

வியாசனின் உடைபக்கங்கள்

கைத்தொழிற் புரட்சியின் விளைவாக உலகில் ஏற்பட்ட வேகமான மாற்றம் நவீன இலக்கிய வடிவங்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவந்தது. குறிப்பாக ஐரோப்பிய மொழிகளில் இருந்து பெறப்பட்ட சிறுக்கைகள், நாவல் போன்ற புனைகதை வடிவங்களும், புதுக்கவிதை என்ற நவீன கவிதை வடிவமும் இத்தகையன. ஆனால் இவை எவையும் காலமாற்றத்தின் ஊடே நிரந்தரமான ஒரு வடிவத்தைக் கொண்டனவாக இல்லை.

அவை தம் உருவங்களை சிதைத்து புதிய வடிவங்களோடு வெளிப்படுகின்றன. சிக்கல் நிறைந்த பகைப்புலங்களில் இத்தகைய உருவச்சிதைவின் ஊடாக புதிய இலக்கிய வடிவங்கள் தோன்றுகின்றன. இது தமிழீழத்தின் நீண்ட விடுதலைப் போராட்டத்திலும் நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

ஏற்கனவே கப்டன் மலர்வனின் பேர் உலா, தூயவனின் சமரும் மருத்துவமும் ஆகிய படைப்பாக்கங்கள் முறையே நாவல், சிறுக்கை என்ற வடிவங்களைக் கட்டுடைத்துக் கொண்டு புதிய பரிணாமத்தை எட்டியவையாக படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை புனைகதையில் இருந்து கட்டுடைத்தவை என்றால் கவிதையில் இருந்து கட்டுடைத்த ஒன்றாக வியாசனின் உடைபக்கங்கள் அமைகிறது.

கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை 'வியாசன்' என்ற பெயரில் விடுதலைப் புலிகள் ஏட்டில் எழுதிவந்த இந்த எழுத்துக்கள் உடைபக்கங்கள் என்ற தூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. முதலில் கவியுரை என்றே விடுதலைப்புலிகள் ஏட்டில் அறிமுகமான இது அதிகம் சமகால அரசியல், இராணுவ விடயங்களை தமிழர் தம் நோக்கில் இருந்து அணுகுவதாக - பூடகமான செய்திகளைக் கூறும் ஒன்றாக பலரையும் சென்றடைந்தது. கவிதைக்குரிய சொல்லாட்சியோடு சமகாலத்தைப் பேசிய உடைபக்கங்கள் ஒரு பத்தியெனவே தொகுதியில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

சிறிலங்காவின் அரசியல், இராணுவ வட்டாரங்களின் கவனத்துக்கும் அதிகம் உள்ளான இதன் வெளியீட்டுவீழா கடந்த 01.08.2003 வெள்ளிக்கிழமை பி.ப.4.00 மணியளவில் யாழ்ப்பல்கலைக்கழக கைலாசபதி கலையரங்கில் இடம்பெற்றது.

யாழ்ப்ப. மாவட்ட அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் சி.இளம்பரிதி தலைமையில் இடம்பெற்ற வெளியீட்டு விழாவில் விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய உறுப்பினர் திரு.க.வே.பாலகுமாரன் சிறப்புரையை நிகழ்த்தினார். வெளியீட்டுரையை வெளிச்சம் இதழின் ஆசிரியர் சி.கருணாகரன் நிகழ்த்த, அரசியல்துறை துணைப் பொறுப்பாளர் சோ.தங்கன் தூலை வெளியீட்டுவைத்தார். துணைவேந்தர் சி.மோகனதாஸ் முதற்பிரதியைப் பெற்றுக்கொண்டார். பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், அரசியல் ஆய்வாளர் மு.திருநாவுக்கரசு ஐ.சாந்தன் ஆகியோர் மதிப்பீட்டுரைகளை நிகழ்த்தினர்.

உடைபக்கத்தின் இலக்கிய நிலைப்பட்ட, மொழியியல் நிலைப்பட்ட ஆய்வினை பேராசிரியர் சண்முகதாஸும் அவற்றின் அரசியலை மு.திருநாவுக்கரசும் எடுத்துரைத்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் இதுவரையான வெளியீட்டு விழாவில் அதிகளவானோர் கலந்துகொண்டிருக்கின்றனவாம் இது அமைந்தது.

- ராஜதயா.

ஜெயபாலனுக்கு ஒரு மடல்!

- சண்முகம் சிவலிங்கம்.

ஜெயபாலனுக்கு காலம் சிறிது. கட்டுரைக்கு நேரமில்லை. அதனால் உன்னை விளித்து இந்தக் கடிதம் வரைகிறேன்.

1968 இல் என் கிராமத்தில், என் பட்டினத்தில் உன்னை நானே கண்டுபிடித்தேன்.

ஆலமரங்கள் அயலில் குழும் என் கோயில் வெளியின் வெள்ளை மணலில் அமர்ந்து அன்புஜவாஹர் வெளியிட்ட பல கவிஞர்களின் தொகுப்பைப் படிக்கையில் நீ பிடிபட்டாய்.

நம்பிக்கை என்னும் கவிதையின் 'மாரிதனைப் பாடுகிற வன்னிச் சிறுவன்' என் மனத்துக்குள் புதைந்தே விட்டான். நான்தான் உன்னை - உன் கவிதையை - என் நண்பர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினேன். பின்னர் 74, 75 இல் நான் கொழும்பில் வசித்தபோது, உன்னை வெள்ளவத்தையில் கலாநிதி கைலாசபதியின் வீட்டில் சந்தித்தேன். பல்கலைக்கழகப் பிரவேசம் கிடைக்குமா என அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தாய். ரொம்ப பணித்தனமாக பேசுகிறாயே என நான் வினோதப்பட்டது நினைவிருக்கிறது.

பின்னர் அலையில், உன் 'இளவேனிலும் உழவனும்' பார்த்தேன். மிகவும் ரசித்தேன். பணியன் என்றாலும் நீ நல்ல கவிஞன் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன். பின்னர் உன் வியட்நாம் கவிதை ஒன்றைப் பார்த்தேன். புலவெளிப் பக்கள் என்று நினைக்கிறேன். வியட்நாம் கிராமம் ஒன்றை விபரித்திருந்தாய். அது எப்படி முடிந்தது உன்னால் என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். கவிதையில் சொந்த அனுபவத்தை சுடச்சுட, மிகையதார்த்த எல்லை வரையில், தரவேணும் என்று நான் துடித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது. சுய அனுபவம் இல்லாமல், வியட்நாம் கிராமம் என்ற விளம்பரத்துடன் போலி பண்ணியிருக்கிறாயே எனப் புகைந்தேன். பின் நீ அமெரிக்காவையும், பிராங்க்போட்டையும் கண்டவன் மாதிரி கவிதைகள் எழுதியபோது நீ அமெரிக்காவுக்கும் ஜோர்மனிக்கும் போகவில்லை என்பதும், யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டோ அல்லது படித்து முடிந்த பின் NGO ஒன்றில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். நேரடியான அனுபவம் இல்லாமலே சோடிக்கக் கூடியவன் என்பதை நான் விசனத்துடன் புரிந்துகொண்டேன். நீ அந்த யப்பானியப் பெண்ணை, ஆரிமக்சி மோட்டோவை முத்தமிட்டேன் என்று சொல்வதும், புணர்ந்தேன் என்று சொல்வதும் கூட சோடிப்பத்தானே என்றும் பின் யோசித்தேன். உனது நேரடி அனுபவங்களுக்கும், அனுபவச் சோடிப்புகளுக்கும் இடையில் எப்படி வேறுபாடு காண்பதென்று எனக்கு இன்னும் தெரியவில்லை. எனினும் உன் நேரடி அனுபவத் தளத்தை இப்போதும் மறுக்கவில்லை. உண்மையும், போலியும், அசலும் நகலும் வேதமறக்கலந்த ஒரு personality நீ என்னும் ஒரு கருவோளில் - கருகோள்தான் - இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். பொய்யைச் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்லக் கூடியவன் நீ.

பின்னர் நான் உன்னை கண்டது 2000 ஆண்டளவில், என்று நினைக்கிறேன். உமாவின் வீட்டில் சந்தித்தேன். பின் என் வீட்டுக்கும் வந்தாய். எமது பட்டினத்தின் லெலா எழுத்தாளர் வீட்டுக்கும் போனாய். குறந்தாடியும், குந்தா பிஜாமாவும் ஒரு சோணிப் பையுடன் காட்சி தந்தாய். நாடோடி அகதிக்கு அது நல்ல வேஷமாகவே பட்டது. உன்னைப்பற்றி ஏற்கனவே கதைகள் புரப்பாடி ருந்தன. உனக்கு இயக்கப் பிரச்சினை உண்டென்றும். மருதார்க்கனியின் அறிக்கைகள் போல் கவிதை எழுதச் தொடங்கிவிட்டாய் என்றும், வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேற்றப்பட்டதில் மனம் குழம்பி, காதலாகி கசிந்து கண்ணீர் மல்கி கதறித் திரிகிறாய் என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். நீ எல்லா இன மக்களுடனும் உறவாடுபவன் என்பதைக் குறிக்கும் உனது கவிதைகள் எனக்குத் தெரியும். ஆரிமக்சி மோட்டோவுடன் மாத்திர மல்லாது, வேறு சர்வதேசப் பெண்களுடனும் கலந்து கொள்பவன் என்பதைக் காட்டும் உன் கவிதைகளும் உண்டு. கடைசியாக உன்னுடைய அந்தக் கவிதையைப் பார்த்தேன். "உங்கள் தொழுகை பாயில் புணர்ந்தோம், மீசான் கட்டையில் அடுப்பு முட்டினோம், எச்சில் கையாதுடைப்பதற்காக உங்கள் புனித நூல்களைக்

கிழித்தோம்..." என வரும் வரிகளையும் படித்து மிகவும் நொந்து போயிருந்தேன். அந்தச் சமயத்தில்தான் நீ வந்தாய், என் மகத்தான ஊருக்கு. மரியாதைக்காக மட்டும் உன்னுடன் பேச வேண்டியதாயிற்று.

வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம் மக்கள், தங்கள் பெறுமதியான சில உடைமைகளைக்கூட எடுத்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில், வழி அனுப்பப்பட்டார்கள் என்பது மிகவும் துரதிஷ்டமான, பெரும் அதிர்ச்சி தந்த, நம்பமுடியாதிருந்த ஒரு சம்பவம். ஒரு சமூக மக்கள் நிர்க்கதியாக, காலவரையறையற்று சூனியத்துள் தள்ளப்படுவது எவ்வளவு அனர்த்தம் என்பதை கடந்த பல ஆண்டுகளாக கண்டுகொண்டுதான் இருக்கின்றோம். ஆனால், இது போரின் ஒரு விளைவு. இதில் எந்தவிதமான போரியல் தந்திரோபாயம் இருந்தது என்று நான் சொல்வதற்கில்லை. இதுவுள்ள மூலோபாய முடிச்சு தவறவிடப்படுகிறது. அந்த முடிச்சு தெரிந்தாலும் சிலர் அதை காண மறுக்கிறார்கள். அவர்களுள் நீயும் ஒருவன். ஒப்பாரி வைத்து ஊரைக்கூட்டி விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு எதிரான சர்வதேசப் பிரச்சாரத்தின் பின்னால் வலையின் கண்ணியாக நீ உன் பங்கைச் செலுத்துகிறாய். அல்லாவிட்டால், உங்கள் தொழுகைப் பாயில் புணர்ந்தோம், மீசான் கட்டையில் அடுப்பு முட்டினோம் என்று தூவுணமாக எழுதியிருக்க மாட்டாய். உருவகம் என்ற போர்வைக்குள், இலக்கிய உத்தி என்ற போர்வைக்குள் உன் கபடத்தனத்தை கவனியாமல் விட நான் தூய இலக்கிய வாதியும் அல்ல, நுனிப்புல் மேயும் விமர்சகனும் அல்ல. தொழுகைப் பாயிலும், மீசான் கட்டையிலும், திருக்குர்ஆனிலும் எனக்குள்ள புனித உணர்வின் காரணமாகவே, உன் வரிகள் அசிக்கமானவையாகவும் அகுகையானவையாகவும் எனக்குப்படு கின்றன.

உனது முதல் தொகுதியான "சூரியனோடு பேசுதல்" செல்லரித்துப் போயிற்று. ஒற்றைகள் தோறும் இதயத்தின் அளவான ஒட்டைகள், சூரியனோடு பேசுதல் ஐ மீண்டும்

கனவுகளின் மெய்ப்பொருளுக்காய்

நினைவழியா நாட்களின்...

நிஜங்களுக்குள்ளே... என்

கனவுகளைக்கண் கரைந்துபோனது

கூட்சிப்படுத்த முடியா - ரணவிறப்புகள்

உள்ளப்பெருவெளியெங்கனும்...

உறைந்து போயிருக்கிறது.

நினைவும் கனவும் சேர்ந்ததாய்...

நீண்டதொரு புலமை

உணர்வின் பக்கங்களினை

முத்தமிட்டுப் போகின்றது

எல்லாமே அன்னியமாகி

நான் மட்டுமே உயிர் வாழ்வதாய்

ஒளியிழப் பிரமைகள்.

கனவின் பள்ளத்தாக்கில் - என்

காலங்கள் பயணிக்கின்ற கண்களில்

மெனமென வெறுமையில்

வெந்துபோகின்றேன்.

ஆயினும், என் கனவுகள்

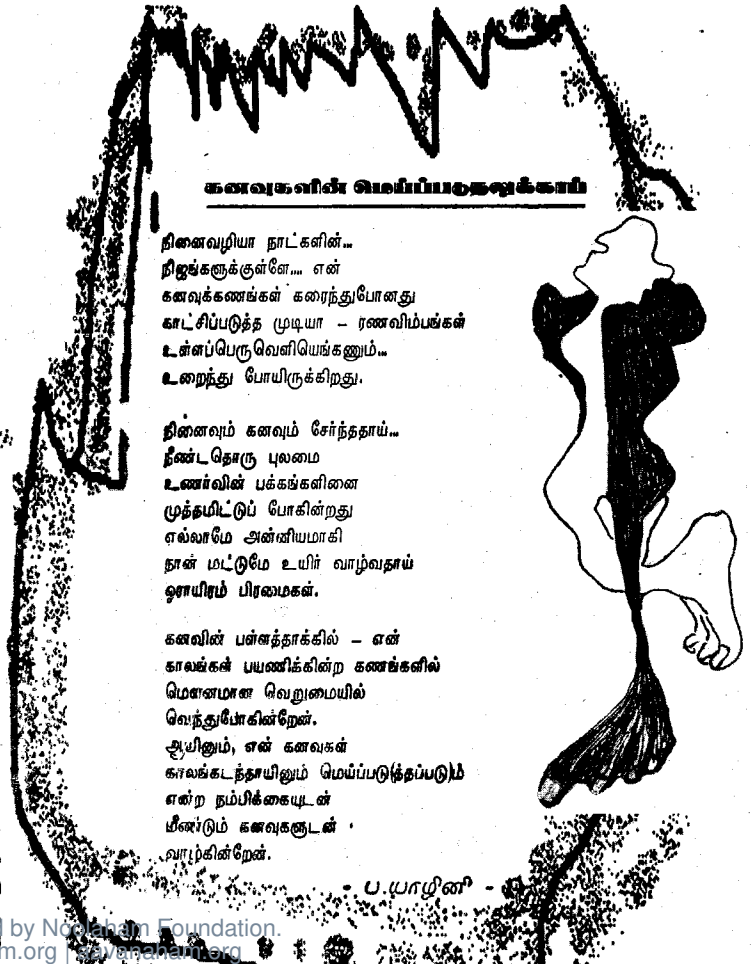
காலக்கடத்தாயினும் மெய்ப்பொருள்பெறும்

என்ற நம்பிக்கையுடன்

மீண்டும் கனவுகளுடன்

வாழ்கின்றேன்.

- ப.யாழிணி -

ஒருமுறை வாசித்தல் அவசியமில்லை போலும் தெரிகிறது. ஏனெனில் காலக் கணக்கின்படி சூரியனோடு பேசுதல் முதலாவதாக அல்ல, இரண்டாவதாக வந்திருக்கக் கூடியது. மூத்தபெண் இருக்க இளைய பெண்ணை ஏன் அரங்கேற்றி னாயோ தெரியவில்லை. மாப்பிள்ளைக்கேற்ற பெண் என்று அவளையே தெரிவு செய்தாயா? மாப்பிள்ளைதான் உனக்கு முக்கியமாகப் போயிற்றோ? அதுபோக, ஈழத்தில், வன்னியில், வாழாவிட்டியாக இருந்த உனது மூத்த மகளை - 'நமக்கென்று ஒரு புல்வெளி' என்னும் அழகியை ஈழத்தில் கைப்பிடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சூரியனோடு பேசுதலைவிட நமக்கென்றொரு புல் வெளியே உனது முத்திரையையும் மூர்த்தத்தையும் கூடுதலாகக் கொண்டதாக கொண்டாடுகிறேன். உனது முத்திரை என்ன? உனது மூர்த்தம் என்ன?

கணிசமான கருப்பொருட்களை உனது கவிதைக்குள் கொணர் கிறாய். கருப்பொருட்களின் பகைப் புலத்தில் உன் கவிதை விரிகிறது. கருப்பொருட்களின் ஊடுபாவலில் உன் இருப்பு கவிதையாகிறது. நீயே ஓரிடத்தில் சொல்வதுபோல், மனிதர்க ளுடன் மட்டும் வாழ்வதென்றால், நீ எப்போதோ சலிப்புற்றிருப் பாய். உன்னையும் நீ காண்கின்ற எல்லா மனிதர்களையும் குழ நீ காண்கின்ற பயிர் பச்சை, கடல், மலை, வானம், நட சத்திரம் எல்லாம் உன் வாழ்வுலகத்தினதும், உணர் வுலகத்தினதும் படைப்புலகத்தினதும் பங்கும் பாதியுமாய் இருக்கின்றன. இதன் தோற்றவாய் உன் வன்னிக் களமாக

பாடிப் பறக்கும் பாம்பும்

தேனைச் சொரிந்து செவ்விதழ்ப்பு புன்னகைக்க
வானங்குனிந்து

வரிசையிட்டு வாழ்த்திசைக்கும் வேளை

'இதுபாதி விடியல்'

திசையெல்லாம்

கீழல், கிழிவகன்று கேட்ட அழகலைந்து

மோனத் தவமியற்றி

அமைதி கொலுவிருக்கும்

காலை எங்கும் 'கவனம்' எழும் எச்சரிக்கைதான்...

இருந்த போதும் தணியாத கர்த்தால்

கால்பதிந்து மண்ணினிலே,

காலாற நடக்கின்றோம்

மேல்குழுவும் காற்றை முகர்ந்து உயிர் முத்தமிட்டோம்
ஆடுகிறோம்.

"இந்த அயலும், கடலும், காற்றும்

நேற்றுவரை கண்ட நெருக்கங்கள், துயரங்கள்

கேட்ட தூல் அழகைகள், இயற்கைகள்,

எல்லாமும்

எங்கே முறைந்தனவோ நெற்றலைந்து தேடுகிறோம்

இல்லையெல்லாம் இங்கேதான்

எங்கோ ஒளிந்தென்மை

அவதானிந்து உள்கேள் அகமுறைக்க நிதானிப்போம்

தேனைச் சொரிந்து செந்தூரப் பூசிரிக்க

வானம் துடிந்து

வரிகையிட்டு வாழ்த்திசைக்கும் வேளை

'இதுபாதி விடியல்'

இறந்த காலம்

சாட்சி அருவமாய்த் தவமிருக்க... எதிர்காலக்

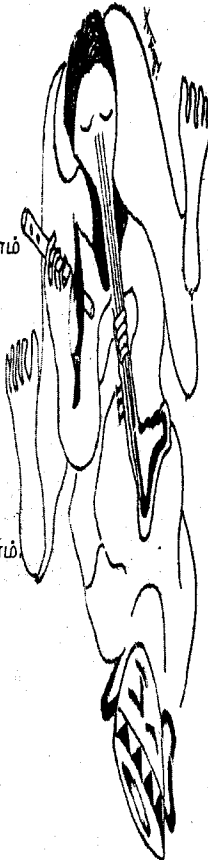
காட்சி கனவுகளும் கணிதிறக்க...

மனம் - சிவனுபை

விட்டுச் சிறகடிக்கும் வெண்புறாவாய் மாற...

பாதம் பட்ட நிலநடுமேடோம்

கும்பிட்டோம்... பாவுகிறோம்.

இருக்கலாம். வன்னியின் இயற்கை மூர்த்தத்தில், உன்னுள் புகுந்த சங்ககால படைப்புகளாக இருக்கலாம் எப்படி இருந்தாலும் விண்ணோடும் மண்ணோடும் சேர்ந்து இயல்கின்ற சிருஷ்டித்துவம் உன் முத்திரை. இந்த முத்திரைதான் உன்னை எனக்கு இனம் காட்டியது. இந்த முத்திரைதான் உன்னைப் பிறருக்கும் இனங்காட்டியது. இதிலிருந்தே உனது பறப்புகள் உருவாயின. உனது பறப்புகளில் சில பாலை வனங்களில் போய் முடிந்திருக்கின்றன.

பாலைகளில் நீ இடைக்கிடை விழ்ந்து கொள்வதை உனது 'உயிர்த்தெழுத்கின்ற கவிதையில்' காண்கிறேன். உனது உயிர்த்தெழுந்த கவிதைத் தொகுதியில் நீ நிச்சயமாய் உன் வேர்களை இழந்து விட்டிருக்கிறாய். இயற்கையின் செல்வக் குழந்தையாய் வளர்ந்த நீ, அதே இயற்கைச் சூழலில் துப்பாக்கி தூக்கி விடுதலை உணர்வுடன் மிளிர்த நீ, பின்னர் கொங்கிறீட் காடுகளிடை வாழ்நேர்ந்த துயரக்கதை அது. வன்னி உனக்களித்த கருப்பொருட்களை வர்த்தகமயமான கோவையோ, சென்னையோ, துருவப் பனி உறையும் நோர்வேயோ உனக் களிக்க முடியவில்லை. அதனால் நீ செயற்கை படிமங்களையும் உருவகங்களையும் தேடுகிறாய். 'உயிர்த்தெழுத்கின்ற கவிதை' இல் இதற்குப் பல உதாரணங்கள் உண்டு.

யானை என்னும் கவிதையில், நீ கவிதைக்குச் சிறகூட்டி, நீ உன்னை மலைக்கமுமாக உருவகம் செய்கிறாய். அப் போதுதான் நீ உன் உப்பு நீர்க்கரைகளை விமானக்கண்கொண்டு பார்க்கலாம். மாயாவாத யதார்த்த உருவகத்தில் ஆனந்தனை மரமாகக் காண்கின்றாய். முருகன் வேங்கை மரமான தெல்லாம் பழையகதை அல்லவா? மரியம் வேம்புவில் ஐதிக முறையை அரவணைக்கிறாய். "புவால் குருவி" இலும், "பொன்னியை தேடி" இலும் படிமச் சோடனைக் கொண்டு பலப்படுத்துகிறாய். "உயில்" இல் வரும் தலையாளிகள், கோயில் மடப்பாதிகள் போன்ற உப்புச் சப்பற்ற பழைய உருவகங்களும் குறியீடுகளும் உனக்கு கை தரத்தொடங்கியுள்ளன. இந்திய குறியீடான கோவை உன் ஆருயிர் காதலி ஆகும் உறவை காண்கிறேன். இந்தியாவிலேயே ஆருயிர் காதலாய் இருக்கிறாய் என்று இதன் அர்த்தம். 'நீயே பளிச்சென சீவி பொன்பூண் பொருத்தி அழகு பார்த்த கூரிய எனது கொம்பை அசைத்துன் மார்பில் பாய்ந்தேனே' என்ற உன் உருவகம் 'வளர்ந்த கடா மார்பிலே பாய்தல்' என்பதன் அடியானதல்லவா? பூகமாக நீ யாரைச் சாடுகிறாய், யாரைப் போற்றுகிறாய் இந்த உருகங்கள் மூலம் என்பதை யாருக்கு நீ தெரியப்படுத்த முனைகிறாய்? வன்னியில் நேர் தரிசனத்தின் வண்ணாத்துப்புச் சியாக, இயக்க செயற்பாடுகளில் சொகுசு வாழ்க்கையைப் புறக்கணித்த உனது ஆரம்பம் எங்கே? - தலைமறைவான தேசநதிரியாய் உருவகங் களிலும் குறியீடுகளிலும் ஒளிந்து கொள்ளும் உனது முடிவு எங்கே?

என் பார்வையில் புது அனுபவங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட உனது தனித்துவ வெளிப்பாடு உனது "எமக்கென்றொரு புல்வெளி" உடன் போய்விட்டது. மற்றதெல்லாம் ஊரார் சோற்றுக்குள் மாங்காய் பிசையும் கழிவிரக்கங்களே. உனது அகதிப் பாடல்களில் நீ எதைச் சொல்கிறாய்? புலம்பெயர்ந்த தவிப்புக்களையும், தலைமறைவான அச்சங்களையும், பலான் ஊதிக் காட்டினால் போதுமா? சிறிலங்கா ராணுவத்தின் அட்டுமியங்களை அள்ளிக்கொட்டும் நீ, இந்தியப் படையின் அட்டுமியங்களைப் பற்றிய ஒரு அட்சரத்தை பதிக்கவும் உன் பேனாவை நகர்த்தியதுண்டா?

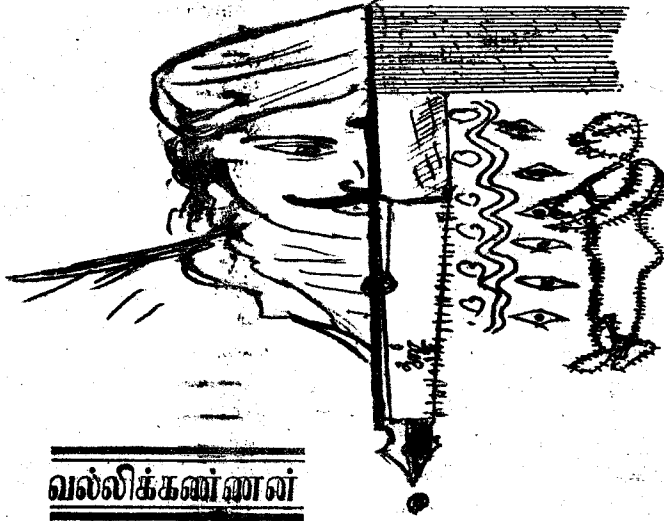
உள்ளும் புறமும் உன்னைப்பற்றி அறியவும் சொல்லவும் காலம் இன்னும் காத்திருக்கிறது.

இவ்வண்ணம்,
சண்முகம் சிவலிங்கம்.

இக்கட்டுரை சென்றவருடைய யூனிடா இறுதியில் தூண்டி, கலை இலக்கிய வட்டத்தினால் வாழ்பல்கலைக்கழக நூலக கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெற்ற ஈழத்து தமிழ்க் கவிதை ஆய்வுரங்கில் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களால் நிகழ்த்தப்பட்ட ஆய்வுரை யின் ஒரு பகுதி. கட்டுரையாளருக்கும் தூண்டி கலையிலக்கிய வட்டத்தினருக்கும் நடுகையின் நன்றிகள்.

புதுக்கவிதையின்

'புதுக்கவிதை' என்ற பெயர் அநேகருக்குப் பிடிக்கவில்லை, இந்தப் பெயரைக் கண்டு பலர் மிரளுகிறார்கள். கேலி செய்ய வேண்டும் என்ற தூண்டுதலை இது சிலருக்கு ஏற்படுத்துகிறது. இதன் உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் பார்த்துக் குழப்பம் அடைகிறவர்கள் பலர்.

வல்லிக்கண்ணன்

காலவேகத்தில் கவிதைத் துறையில் இயல்பாக ஏற்பட்ட ஒரு பரிமாணம் இது. தமிழ்க் கவிதையில் மலர்ச்சி பெற்ற இப்புதுமைக்கு 'புதுக் கவிதை' எனும் பெயர் 1960 களில் தான் சேர்ந்தது. 'நியூ பொய்ட்ரி' என்றும், 'மாடர்ன் பொய்ட்ரி' என்றும் ஆங்கிலத்தில் சுறப்படுவதை ஒட்டி, தமிழில் 'புதுக்கவிதை' என்ற பெயர் இம்முயற்சிக்கு இடப்பட்டது.

ஆயினும் ஆரம்பத்தில், யாப்பு முறைகளுக்கு கட்டுப்படாமல், கவிதை உணர்வுகளுக்கு எழுத்துருவம் கொடுக்கும் இப்படைப்பு முயற்சி வசன கவிதை என்றே அழைக்கப்பட்டது. பின்னர், 'யாப்பில்லாக் கவிதை', 'இலகு கவிதை', 'கட்டிலடங்காக் கவிதை' (Free Verse) போன்ற பெயர்களை இது அவ்வப்போது தாங்க நேரிட்டது.

புதுக்கவிதை என்பதில் மிரட்சிக்கோ பரிசாசத்துக்கோ, குழப்பத்துக்கோ எதுவும் இடமில்லை.

முன்பு பழக்கத்தில் இருந்து வருகிற - மரபு ரீதியாக அமைந்த ஒன்றிலிருந்து மாறுபட்டு (அல்லது அதை மீறித்) தோன்றுவது புதுசு. (புதிது) மரபு ரீதியான, யாப்பு இலக்கணத்தோடு ஒட்டிய கவிதைகளிலிருந்து மாறுபடும் இக்கவிதைப் படைப்பு புதுக்கவிதையெனப் பெயர் பெற்றது பொருத்தமேயாகும்.

பார்க்கப்போனால், கவி சுப்பிரமணிய பாரதி தனது எல்லாக் கவிதைகளையுமே 'புதுக்கவிதை' என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார் - அந்நாள் வரை இருந்து வந்த தமிழ்க் கவிதைகளிலிருந்து அவை மாறுபட்ட தன்மைகளைப் பெற்ற படைப்புகளாக விளங்கியதால்.

'சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது,

சொற்புதிது, சோதிமிக்க
நவகவிதை'

என்று பாரதியார் தன் கவிதைகளைப்

பற்றிப் பெருமையோடு பேசுகிறார்.

தனது கவிதை உணர்வுகளையும் உள்ளத்தின் எழுச்சிகளையும், கனவுகள் கற்பனைகள் எண்ணங்கள் அனைத்தையும் மரபு ரீதியான - யாப்பு முறைகளுக்கு உட்படும் - கவிதைகளின் வீதம் வீதமான வடிவங்களில் வெளிப்படுத்திய கவி பாரதி இக்கணத்துக்கு உட்படாத புதிய வடிவத்திலும் உருக்கொடுக்க முயன்று வெற்றியும் கண்டார். அதுதான் 'காட்சிகள்' என்ற வசன கவிதைத் தொகுப்பு.

பாரதி தன் எண்ணங்களை எழுத்து ஆக உருவாக்குவதற்குப் பல சோதனைகளில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார் என்பது அவரது படைப்புக்களை ஆராய்வோருக்குப் புரியும். கவிதைகளில் பல சோதனைகள் செய்தது போலவே, வசனத்தில் தராசு, ஞானசரம், நவதந்திரக் கல்கங்கள் போன்ற புதிய முயற்சிகளை அவர் செய்திருக்கிறார். அதே தன்மையில் வசனத்தை மீறிய, ஆயினும் கவிதையில் பூரணத்துவத்தை எய்தாத ஒரு முயற்சியாக அவர் படைத்துள்ள வசனக்கவிதைகளே 'காட்சிகள்'. எனவே, கவி சுப்பிரமணியபாரதிதான் தமிழ்ப் 'புதுக் கவிதை'யின் தந்தையாவார்.

பாரதியின் 'காட்சிகள்' வசனம் தான்: அவரது படைப்புகளைத் தொகுத்துப் பிரசுரித்தவர்கள் தவறுதலாக அவற்றையும் கவிதைகளோடு இணைத்து, வசன கவிதை என்று வெளியிட்டு விட்டார்கள் என்று அந்தக் காலத்தில் ஒரு சிலர் எதிர்க்குரல் கொடுத்ததுண்டு.

பாரதி காட்சிகள் என்ற தலைப்பில் எழுதியிருப்பதுவெறும் வசனம் அல்ல. தவறுதலாகக் கவிதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்று விட்ட வசன அடுக்குகள் என்று அதைக் கொள்வதும் சரியாகாது. என்றோ எழுதப்பட வேண்டிய கவிதைச் சித்திரங்களுக்காக அவ்வப்போது குறித்து வைக்கப்பட்ட துணுக்குகள் என்று மதிப்பெனும் பொருந்தாது.

பாரதியின் கட்டுரைகள் என்ற பெயரில் துண்டு துணுக்குகள், எண்ணச் சிதறல்கள் பற்பல காணப்பட்டபோதிலும், 'காட்சிகள்' முழுமைபெற்ற - நன்கு வளர்க்கப்பட்ட - சிந்தனைக்கட்டுமானங்களாகவும், சொல் பின்னல்களாகவுமே அமைந்துள்ளன.

தனது எண்ணங்களுக்கும், அனுபவங்களுக்கும், உணர்ச்சிகளுக்கும் வெவ்வேறு

பாரதியின்

வீதமான வடிவங்கள் கொடுக்க ஆசைப்பட்ட பாரதிக்குக் கவிதை 'தொழில்' இதய ஒளி: உயிர் முச்சு என்றாலும், கவிதை சில சமயங்களில் சக்தியிழந்துவிடுகிறது. வசனம் அனேக சமயங்களில் கவிதையைவிட அதிகமான வலிமையும், அழகும், வேகமும் பெற்று விடுகிறது. இதைப் பாரதியே உணர்த்துகிறார். இதற்குப் 'பாஞ்சாலி சபதம்' நெடுங் கவிதையில் வருகிற 'மாலை வருணனை' என்னும் கவிதைகளும், பாரதி எழுதியுள்ள 'ஸர்யாஸ்தமனம்' என்ற வசனப் பகுதியும் நல்ல எடுத்துக் காட்டு ஆகும். ஆகவே அவர் 'வசன கவிதை' என்ற புதிய சோதனையை மேற்கொண்டார்.

மேலும் பாரதி 'வடிவம்' (Form) பற்றி தெளிவாக சிந்திக்கிறார் என்று கொள்ள வேண்டும். 'வசனகவிதை'யில் வருவது இது -

"என் முன்னே பஞ்சத் தலையணை
- கிடக்கிறது.

அதற்கு ஒரு வடிவம். ஓரளவு ஒரு
- நியமம்

ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த நியமத்தை, அறியாதபடி சக்தி
பின்னே நின்று காத்துக் கொண்டிருக்கி
- றாள்.

மனிதஜாதி இருக்குமளவும் இதே தலை
- யணை

அழிவெய்தாதபடி காக்கலாம்.

அதனை அடிக்கடி புதுப்பித்துக் கொண்
- டிருந்தால்

அந்த வடிவத்திலே சக்தி நீடித்து நிற்கும்.
புதுப்பிக்கா விட்டால் அவ்வடிவம் மாறும்,
வடிவத்தைக் காத்தால்,
சக்தியைக் காக்கலாம்,
அதாவது, சக்தியை அவ்வடிவத்திலேயே
- காக்கலாம்;

வடிவம் மாறினும் சக்தி மாறுவதில்லை
எங்கும், எதிலும், எப்போதும் எல்லா
- விதத்

தொழில்களும் காட்டுவது சக்தி.
வடிவத்தைக் காப்பது நன்று, சக்தியின்
- பொருட்டாக.

சக்தியை போற்றுதல் நன்று வடிவத்
- தைக் காக்குமாறு

ஆனால் வடிவத்தை மாத்திரம் போற்று
- வோர்

சக்தியை கிழந்துவிடுவர்."

பாரதி தன்னுள் லீலைகள் புரிந்த
சக்தியைப் போற்றினார். சக்தியை விதவித
மான வடிவங்களில் துதித்தார். பாம்புப்
பிடாரன் பற்றி பாரதி கூறுவது அவருக்கும்
பொருத்தம்.

"கிசு சக்தியின் லீலை.

'அவள் உள்ளத்திலே பாடுகிறாள்' அது
குழலின் தொனையிலே கேட்கிறது.

பொருந்தாத பொருள்களைப் பொருத்தி
வைத்து

அதிலே கிசையுண்டாக்குதல் - சக்தி"

கிப்படி பொருந்தாத பொருள்களை
பொருத்திவைத்து அதிலே கிசையுண்
டாகும், முயற்சிதான் பாரதியின் வசன
கவிதைப் படைப்பாகும்.

"கருவி பல. பாணன் ஒருவன்.

தோற்றம் பல. சக்தி ஒன்று."

பாரதியென்னும் பாணன், தன்னுள்
ஜீவனுடன் பிரவாகித்துக் கொண்டிருந்த
சக்திக்குப் புறத்திலே பல்பல தோற்றங்கள்
கொடுக்க விரும்பியபோது அவருக்கு பயன்
பட்ட கருவிகள் பல. முக்கியமானது கவிதை.
வசனமும், வசன கவிதையும் பிற.

பாம்புப் பிடாரன் குழல் ஊதும் ஆற்றலை
பாரதியின் வசன கவிதைச் சொல்ல
மைப்புக்கு ஒப்பிடலாம். பாரதி சொல்கிறார்:

"கிசுதோர் பண்டிதன் தர்க்கிப்பது
போலிருக்கிறது.

ஒரு நாவலன் பொருள் நிறைந்த
சிறிய சிறிய வாக்கியங்களை
அடுக்கிக் கொண்டு போவது போலிருக்
கிறது.

இந்தப் பிடாரன் என்ன வாதுகிறான்."

..பல வகைகளில் மாற்றிச் சுருள்
சுருளாக

வாசித்துக்கொண்டு போகிறான்."

பாரதியின் வசனகவிதை முயற்சிகளும்
'பொருள் நிறைந்த சிறிய சிறிய வாக்கி
யங்களை அடுக்கிக் கொண்டு போவதும்'
பல வகைகளில் மாற்றிச் சுருள் சுருளாக
வாசிப்பதும் ஆகத்தான் அமைந்துள்ளன.

இந்த விதமான 'வசனகவிதைப்'
படைப்பில் ஈடுபடவேண்டும் என்ற ஆசை
பாரதிக்கு ஏன், எப்படி ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்
என்று இன்று சர்ச்சை செய்வது சுவாரஸ்
யமான யுகங்களுக்கே இடமளிக்கும்.
எனினும், பேராசிரியர் பி.மகாதேவன்
கூறியிருப்பது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு
அபிப்பிராயமாகவே தோன்றுகிறது.

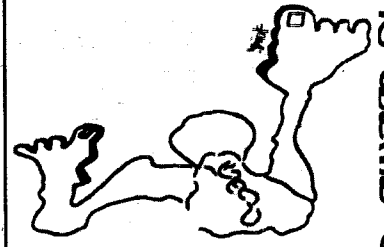
பாரதி ரவீந்திரநாத் தாகூருடன் போட்டி
யிடுவதில் ஆர்வம் காட்டினார்; தாகூரின்
'கீதாஞ்சலி' மாதிரி அவரும் கிதை எழுதி
னார் என்று மகாதேவன் சொல்லியிருக்
கிறார்.

தாகூரின் 'கீதாஞ்சலி' முதலிய படைப்
புகளை ரசித்த பாரதி அவற்றைப்போல்
வசனகவிதை படைக்க முன்வந்திருக்
கலாம். அக்காலத்தில் அவருக்கு வால்ட்
லிட்மான் 'லீவ்ஸ் ஆவ் கிராஸ்' பாடல்
களும் அறிமுகமாகியிருந்தன. மேலை
நாட்டு நல்ல கவிஞர்களின் திறமையை
அறிந்துகொள்ளத் தவறாத பாரதி 'லிட்
மனையும்' அறிமுகம் செய்துகொண்டி
ருந்தார். இதற்கு பாரதியின் கட்டுரையில்
சான்று கிடைக்கிறது. வால்ட் லிட்மான்
பற்றி பாரதி கிவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார் -
"வால்ட் லிட்மான் என்பவர் சமீப காலத்தில்
வாழ்ந்த அமெரிக்க (யுனைட்டெட் ஸ்டேட்ஸ்)
தேசத்துக் கவி, கிவருடைய பாட்டில் ஒரு
புதுமை என்னவென்றால், அது வசன
நடை போலேதான் இருக்கும். எதுகை,
மோனை, தளை ஒன்றுமே கிடையாது.
எதுகைமோனை கில்லாத கவிதை தான்
உலகத்திலே பெரிய பாஷைகளில் பெரும்
பகுதியாகும். ஆனால் தளையும் சத்தமும்
கில்லாத கவிதை வழக்கமில்லை. வால்ட்
லிட்மான், கவிதையை பொருளில் காட்ட
வேண்டுமெய்லாது சொல்லடுக்கில் காட்டு
வது பிரயோஜனமில்லையென்று கருதி
ஆழ்ந்த ஓசை மாத்திரம் உடையதாய்
மற்றப்படி வசனமாகவே எழுதிவிட்டார்.
கிவரை ஐரோப்பியர், காளிதாசன், கம்பன்,
ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், தாந்தே, கெத்தே
முதலிய மகாகவிஞர்க்கு ஸமான பதவி
யுடையவராக மதிக்கிறார்கள். குடியாட்சி,
ஜனாதிபதம் என்ற கொள்கைக்கு மந்திர
ரீஷிகளில் ஒருவராக வால்ட் லிட்மானை
ஐரோப்பிய ஜாதியார் நினைக்கிறார்கள்.
எல்லா மனிதரும், ஆணும் பெண்ணும்
குழந்தைகளும், எல்லாரும் ஸமானம் என்ற
ஸத்தியத்தை பறையடித்த மஹான்களில்
இவர் தலைமையானவர்." (பாரதி கட்டுரை
கள் : சமூகம் - நகரம்)

புல்லையும் மண்ணையும் நீரையும்
மனிதர்களையும் நாடுகளையும் உற்சாகத்
தோடு பாடிப் பெருமைப்பட்ட விடமனைப்
போல பாரதியும் காற்றையும் கயிற்றையும்

இருள் சுரத்தும்

பொதுவான பாடல் ஒன்றுக்குள்
எனக்கான கவிதை வரிகளையும்
உனக்கான கவிதை வரிகளையும்
புனைந்தேன், தீயோ
பொழுதுகள் புலராதபடி
கவிதை வரிகளை சிதைத்தாய்
பின்
எல்லாப் பொழுதுகளும்
சமீக்கப்பட்டவையாகவே போயிற்று

இப்பொழுது, எப்பொழுதுகளும்
இல்லாத ஒரு நாளைத் தந்தாய்
இதற்குள் எனது
எந்தக் கனவுகளையும்
உயிர்ப் பிக்க முடியாத
வெறுமையைப் புதைத்து வைத்துள்ளாய்

- யுகசேனன்.

மனலையும் விண்ணின் அற்புதங்களையும்
மண்ணின் மாண்புகளையும் போற்றி,
'பொருள் நிறைந்த சிறிய சிறிய வாக்கியங்
களை அடுக்கி' தர்க்கித்துக்கொண்டு போக
விரும்பியிருக்கலாம். பாரதத்தின் பழங்கால
ரீஷிகளைப் போல, உபநிஷத் கர்த்தாக்க
ளைப் போல பாரதியும் ஓளியை, வெம்
மையை, சக்தியை, காற்றை, கடலை, ஐக்க
தினைப் போற்றிப் புகழ் கீழ் புதிய
வடிவத்தைக் கையாண்டிருக்கலாம்.

அது எவ்வாறாயினும், தமிழுக்குப் புதிய
வடிவம் ஒன்று கிடைத்தது.

பாரதியின் வசனகவிதை இனிமை,
எளிமை, கவிதை மெருகு, ஓட்டம் எல்லாம்
பெற்றுத் திகழ்கிறது. இதற்கு ஒரு உதா
ரணமாகப் பின் வருவதைக் குறிப்பிடலாம்.

"நாம் வெம்மையைப் புகழ்கின்றோம்.

வெம்மைத் தெய்வமே ஞாயிறே,
ஒளிக்குன்றே,

அமுதமாகிய உயிரின் உலகமாகிய

உடலிலே மீன்களாகத் தோன்றும்

விறிகளின் நாயகமே

பூமியாகிய பெண்ணின் தத்தை

யாகிய காதலே,

வலிமையின் ஊற்றே. ஒளி மழையே,

உயிர்க்கடலே,

சீவனென்னும் வேடன் சக்தியென்

னும்

குறத்தி உலகமென்னும் புனங்காக்கச்

சொல்லி வைத்து விட்டுப் போன

விளக்கே,

கண்ணென்னும் கள்வன் அறிவென்

னும்

தன்முகத்தை முடி வைத்திருக்கும்

ஒளியென்னும் திரையே.
ஞாயிறே, நினைவைப் பரவுகின்
றோம்.

இது வெறும் வசனம்தானா? இல்லை,
இது கவிதைதான் என்று எப்படிச் சொல்ல
முடியும்?

வசனத்தின் வறண்ட, அறிவு பூர்வமான
சாதாரண இயல்பை மீறியது. கவிதையின்
தன்மையைப் பூரணமாகப் பெறாதது.
எனவேதான் 'வசனகவிதை' என்று பெயர்
பெறுகின்றது.

பாரதி காட்டும் 'காட்சி'களின் பல பகுதி
கள் கவிதை ஒளி பொதிந்த சிறுசிறு பாடல்
களாகவே திகழ்கின்றன. ஆயினும் அவை
கவிதை ஆகிவிடா. 'வசனகவிதை' என்னும்
புதிய வடிவத்தின் ஜீவனுள்ள சித்திரங்கள்
அவை. திரும்பத் திரும்பப் படித்துச் சுவைப்
பதன் மூலம் அவற்றின் நயத்தையும் உயர்
வையும் தனித்தன்மையையும் உணரமுடியும்.

திருவல்லிக்கண்ணன் அவர்கள் எழுதிய
புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
என்ற நூலில் இருந்து தோற்றம் என்ற
பகுதி புதுக்கவிதையும் பாரதியும் என்ற
தலைப்பில் நன்றியோடு நடுகையில்
மறுபிரசுரமாகின்றது.

நினைவுள் மீள்தல் வெளியீடு

தானா விஷ்ணுவின் முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பான 'நினைவுள் மீள்தல்'
நூலின் வெளியீடு 13.01.2004 அன்று யாழ், பல்கலைக்கழக நூலகக் கேட்போர்
கூடத்தில், பல்கலைக்கழக மாணவர் ஒன்றிப்புத் தலைவர் பகீதரன் தலைமையில்
நடைபெற்றது. இந்திகழ்வின் வாழ்த்துரையினை யாழ். பல்கலைக்கழக
சமூகவியல் துறைத் தலைவர் என்.சண்முகலிங்கம் வழங்கினார்.
சிறப்புரையினை விமர்சகரும் எழுத்தாளருமான அ.யேசுராசா வழங்கினார்.
நூலின் வெளியீட்டுரையை ஈழத்து தமிழ்ப் புதுக்கவிதை முன்னோடிகளில்
ஒருவரான இராமலிங்கம் அவர்கள் நிகழ்த்தி நூலை வெளியிட்டுவைத்தார்.
தொகுப்புப் பற்றிய ஆய்வுரையினை யாழ்.பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை
விரிவுரையாளர் சு.குமரன் அவர்கள் நிகழ்த்தினார்.

- நடுகை.

இயக்க விபுகம்

போர் வீரர்கள் செப்பனிடுகிறார்கள்
தங்கள் துப்பாக்கிகளை
அடுத்த யுத்தத்துக்காக.
அரசியல் வாதிகள் தயாராகின்றனர்
பிரச்சாரப் பயிற்சியில்
அடுத்த தேர்தலுக்காக.
வணிகர்கள் ஒழுங்கமைக்கிறார்கள்
பண்டங்களையும் உத்திகளையும்
அடுத்த பண்டிகைக்காக.
ஊடகங்கள் தேடுகின்றன
குறைகளையும் இயல்பின்மையையும்
அடுத்த செய்தி அளிப்புக்காக.
தொண்டர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்
அடுத்த பட்டத்துக்காகவும்,
மடாலயத் தலைமைப் பதவிக்காகவும்,
கருமங்களைச் சுமந்தபடி அலையும்
மனிதர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர்
அடுத்த சம்பளத் தேதியை.
தெருவோர நிழலில்
எந்த விவஸ்தையுமற்றுப் படுத்துறங்கும்
பிச்சைக்காரனது மனதில்
நானைய யாசகத் தெருவின் வரைபடம்.

- இயல்வாணன்.
15.10.2003

நீலை

ந.சத்தியபாலன்

எப்படியோ
நெடுந்தாக்கத்திலிருந்து
ஏற்பட்டும் போகிறது
திடீர் விழிப்பு.
கோரைப் பாக்கிழிசலின் உறுத்தல்.
தலையணைப் பொத்தலுடு
பஞ்சப் பிதுங்கல்
மூட்டைக்கடி....
ஒவ்வொன்றாய்ப் புலன்கொண்டு
இருப்பின் நிலையுணரும்
மனசு!
கலைந்த தூக்கம் தேடும்
விழிகளும்....
மீறி உடைத்துவரும்
ஞாபக வரிசையில்
நேற்றைய....
இன்றைய வலிகள்.
கருணையற்ற காலத்தால்
வெறுவெளியில்
எறியுண்டு
என்பிலியாய்த்
துடிக்கும் இதயம்!
எனினும்!
எழுந்து சட்டைமாட்டி
செருப்புக் கொழுவி
அரிசி பருப்புக்காய்
சந்தைக்கு நடக்கையில்
தூத்தி வரும் காதிலேறும்....
"அப்பா எனக்குச் சொக்காவும்..."
மனமூலையின்
சிறுந் தருகின்ற உந்தலில்
தொடரும் நடை!

